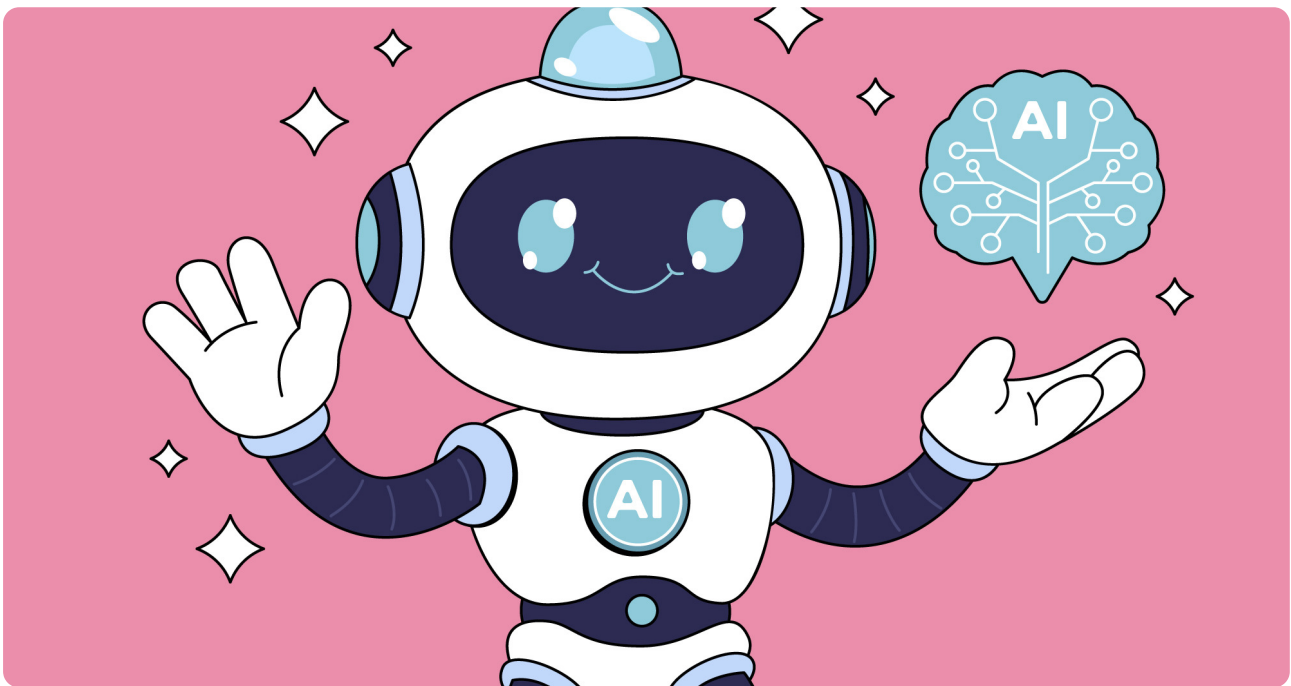

NEWS

Code-Check ügynök

Az én személyes gondviselőm

2026. május 4., Tobias Engl

Az a reggeli pillanat, amikor az ember kinyitja a bejárati ajtót, és az élet egyszerűen megtörténik, anélkül hogy többet kellene tennie, mint felhúzni a cipőjét. A taxi már a ház előtt lebeg. A városban ugyanis már rég repülnek, hangtalanul a háztetők fölött, míg az utcák a lassabb flottának maradnak. Természetesen önvezetőek, és már rég ki is vannak fizetve. Mindezt Code Check intézte, a személyes ügynököm, aki láthatóan jobban ismeri a naptáramat, mint én magam. Ő rendelte meg a taxit, miközben én még az utolsó korty kávémat ittam, egyeztetette az útvonalat a közlekedési MI-vel, és – ez benne az igazán hátborzongató – eldöntötte, hogy ma inkább klasszikus zenét szeretnék hallgatni a hátsó ülésen, nem podcastot. Igaza volt.

Hogy Code Check egyáltalán tudja, hogy én vagyok az, és csak nekem dolgozik, csak az én utasításaimat követi, arról a bőröm alá ültetett mikrochip gondoskodik. Egy apró aláírás a karomban, amelynek csak számomra és csak számára van értelme. Nincs PIN-kód, nincs jelszó, nincs eszköz, amely elkallódik, vagy lemerült akkumulátorral felmondja a szolgálatot. Az okostelefon – emlékeznek még? Egy téglalap alakú kis doboz, amelyet tölteni kellett, és ott lehetett felejtetni a taxiban. Zseniális volt, de mára rég elfeledett előfutár. Ma a legtöbb dolog chipfelismeréssel, hangutasítással és okosszemüveggel működik, és ha gyorsan kell, Code Check és én szavak nélkül is értjük egymást. Egy pillantás, egy halk gondolat, és ő már rég felfogta, mit akarok. Gyorsabban, biztonságosabban, diszkrétebben és személyesebben nem is lehetne.

A taxiügynök... igen, a taxinak is megvan a saját ügynöke, elvégre a jövőben vagyunk, és itt mindennek van ügynöke... már előre foglalt a repülőtérén. Ott egy csomaghordó robot vár, amely láthatóan tudja, hogy a bőröndömet jobb kézzel szeretem húzni. Ahogy belépek a terminálba, röviden felvillan egy képernyő, felismeri az arcomat, a chip is némán bejelentkezik, barátságos digitális biccentés, be vagyok csekkolva. A robothordár magabiztosan gurul a poggyászautomatához, amely már tudja, hogy ma 23,4 kg-ra kell számítani. Közben a takarítórobotok róják köreiket, mert a repülőtér szuperügynöke egy érzékeny keresztül kávéfoltot észlelt a B19-es kapunál. Kint, a harminc méter magas üveghomlokzaton ablaktisztító robotok lógnak, és kifényesítik a reggeli napot az üvegtáblákból, mert az ügynök így rendelte el. Nincs vödör, nincs rongy, nincs rosszkedvű gondnok. Csak halk zümmögés.

A pilótafülkében ül a pilóta, kezét az ölében nyugtatja, és kinéz az ablakon. Az ő dolga a felügyelet. A robotpilóta nyugodtabban, pontosabban és udvariasabban repül, mint ember valaha is tudna, és nem fékez hirtelen. Nem káromkodik a turbulencia miatt, és percre pontosan tartja a menetrendet. Valahol tízezer méteres magasság és másodpercenként több millió adatpont között hátradőlök, és kinézek. Alattam a mezők. Egy gazda valószínűleg a teraszán ül, tablettel a kezében, és alkalmazáson keresztül irányítja önjáró kombájnait, amelyek végtelen árpasorokon rágják át magukat. Később kimegy majd a földre, hogy megnézzze, minden rendben ment-e. De ez inkább megszokásból végzett ellenőrzés, mint szükséges munka. A mögöttük álló üvegházaiban robotok szabályozzák az öntözést, milliliterre pontosan adagolják a tápanyagokat, minden növényt külön figyelnek, és pontosan abban a pillanatban szüretelik le, amikor éppen tökéletesen érett. A jövő édesebb lesz. És ezt a lehető legjobb értelemben mondom.

Leszálltunk. A célrepülőtérén egy friss zöldséggel, gyümölccsel és wrapokkal feltöltött ételautomata világít felém. Egy csábító kijelző reklámozza, de legyintek. Code Check már tegnap leadta a rendelésem, és egy önjáró drón a heti bevásárlást leszállította és átadta a háztartási robotomnak. Minden a hűtőben van, szépen elrendezve, a minőségmegőrzési idők tökéletes kalkulációjával. A házam ajtaja felismer, kinyílik, felgyullad a fény, a hangszórókból pedig pontosan a megfelelő hangerőn szól a kedvenc zeném. Az asztalon frissen főtt étel gőzölög, amelyet az okoskonyha-rendszerem percre pontosan időzített, a háztartási robot pedig felszolgált. Amíg eszem, a robotom kicsomagolja a bőröndömet, a mosnivalót a mosógépbe válogatja, és készenléti állapotba állítja. Holnap, amikor süt a nap és folyik a napelemes áram, magától elindul. Jó újra itthon lenni.

Ha már a jó közérzetnél tartunk! A chipem – régen ezt egy okosóra csinálta – az utazás alatt szorgalmasan gyűjtötte az adatokat, Code Check pedig kiértékelte őket. A kamera- és térérzékelők alapján a testtömegindexemet is hozzászámolta, és tárgyilagos ítéletet hozott, mindezt feltűnés nélkül, valós időben. Az utazás nem volt túl megterhelő, az alvás rendben volt, a pulzus példás. A holnapi orvosi időpontom? Már lemondva. Az adatok továbbítva, az orvos jóváhagyta. Akkor értesültem róla, amikor Code Check barátságosan, szépen rendbe rakva elém tárta a naptáramat. Köszönöm, mondom. Szívesen, érkezik a válasz.

Ezen az utazáson mindenütt – a taxiban, a terminálban, a pilótafülkében, a poggyászautomatánál, a gazda tabletjén vagy a konyhám kijelzőjén – az futott, ami ezt a jövőt egyáltalán életre kelti: információk, pontosan lejátszva, a megfelelő helyen, a megfelelő időben, pontosan az adott pillanatra szabva. Ami e zökkenőmentes hálózat mögött áll, pontosan azon dolgozunk mi a ScreenWay-nél nap mint nap: olyan tartalmakon, amelyek nem zavarunk, hanem előrevisznek. Olyan képernyőkön, amelyek nem kiabálnak, hanem lelkesítenek és kísérnek. Legyen szó repülőtérrel, szállodáról, étteremről vagy otthonról. Mindenütt, ahol képernyő van, a jövő egy darabja várja, hogy a ScreenWay szoftverével értelmes tartalom kerüljön rá.

Jó, hogy van egy személyes ügynököm, aki mindent tökéletesen megszervez. És jó tudni, hogy a zümmögés, gurulás, nyitódás és gőzölgés mögött egy információs hálózat fut, amely csendben és biztonságosan tartja össze a világot. A többi már csak annyi, hogy felhúzzom a cipőmet, és kilépek az ajtón. Köszönök mindent, Code-Check!

